

Iz ljubezni do matere . . .

Neki vasi je živela vdova, katera je z rokami služila vsakdanji kruh sebi in devetletni hčerki. Ničesar jima ni manjkalo, in zadovoljnost je vladala pod njuno streho.

Primeri se, da mati nenadoma hudo zboli, in ves zaslužek je v kraju! Kar pa je imela prihranjenega, je kmalu pošló.

Milka, tako je bilo hčerki imé, sedí po noči in po dnevi pri materini postelji ter materi streže z vso skrbjo. Pa ob vsem naporu se mora vendar zadovoljiti le s suhim kruhom.

Nekega dné reče zdravnik dotičnega kraja pri odhodu, da bi bolnica le tedaj ozdravela, ko bi dobivala juho in kosec mesa.

Ta izjava pa zopet hudo dé ubogi Milki, ker ljubljene materi ne more družega podati, kakor redkega soka.

V tej stiski se zateče k »Tolažnici žalostnih« — Mariji in dolgo v noč goreče moli pred njeno podobo. Trudna se nasloni na zid s sklenjenimi rokami, ali, oj! pod rokami se udere, in velik kos kositarja, ki je zakrival nastalo votlino, pade na tla, in za njim se usuje mnogo denarja. . . .

Dolgo časa zreta mati in hčerka strmé najdeni denar in premišljujeta, kako bi bil prišel v zid.

Zjutraj pripelje Milka v njuno stanovanje hišnega gospodarja, in ta, ugledavši votlino, vzklikne: »Zdaj mi je jasno, kam je z njegovim denarjem!« Nato pa pripoveduje:

»Imel sem pred vami v tej hiši pravcatega skopuha! Še najemnine mi ni plačal, zakaj ker sem vedel, da ima dedec mnogo denarja, se nisem bal za-njo in sem le čakal in čakal na njegovo milost. Ali »stiskač« umrje, denarja ni nikjer . . .!

Glejte, kako je lepo izdolbel v zidu votlino, va-njo vložil svoj denar, potem pa pribil čez njo kos kositarja in čezenj ravno tolik kos platna, da je lahko pobelil! Pribil pa je kositar prav slabo.

Obdržite denar, jaz ga ne potrebujem, ker imam zadosti; vam pa bo dobro došel! Lahko bi mi bili to prikrili, pa ste prepošteni!

Vaši hčerki, ki je iz ljubezni za vas molila, je pravični Bog naklonil ta zaklad, jaz pa ji preskrbim v mestu tak kraj, da se bo ondi lahko izučila v vsem, kar ji je treba vedeti.

Ti pa, hčerka, pomni vedno četrto božjo zapoved in ne zabi, da je tvoja sreča vzknila iz tvoje ljubezni do matere . . .«

Obljuba, katero je dal Bog v četrth božji zapovedi, se je izpolnila pri dobri Milki; mati pa je živela pri nji srečna in vesela še dolgo vrsto let. M.

Prihodnjič zgodaj vstati!

»Mati, vi ste včeraj rekli,
Da nam boste kruha spekli,
Kruha in pa tri kolače
Sladke, pisane pogače!«

»Tiho bodi, leni Franček,
Ko si vse zaspal, zaspanček:
V peči kruh je in pogača,
A pogača — za orača!«

»Za orača? Mati, mati,
Jaz se grem učit — orati!«
Dečko bliskoma iz sobe,
Pa, o joj! je že narobe!

»Glej, tako se ne popravi
Kar zamudil si bil davi!«
Dejo mati mu svarilno,
Toda smeh jih muči silno.

»Čakaj, Franček, to bo bolje:
Neseš južino na polje; —
Kos pogače čem ti dati,
A prihodnjič — zgodaj vstati!«

L. Črnej.

